

OBSAH

Úvodník

Úvodní slovo

3

Rozhovor

s R.D. Mgr. JCLic. Pavlem Andršem:
Posláním církevních právníků
je pomáhat pravdě

4

Duchovní slovo

P. Viléma M. Štěpána O.Praem.
Panna Maria Růžencová a Rok víry

7

Představujeme farnost

Hrádek nad Nisou

8

Církevní stavby v diecézi

S Radkem Rejškem
za varhanami litoměřické diecéze

11

Osobnost

Kapucíni v uniformě
Anicet František Petružela

12

Zprávy z diecéze

Krátké zprávy z diecéze

14

Napsali jste

Příspěvky čtenářů

16

Charita

Oblastní charita Sobotka

18

Pozvánky

Pozvánky, knižní nabídka,
program Radia Proglas na říjen,
z diářů biskupa a generálního vikáře
Jak nás podpořit

20

22

Fotogalerie

Výtvarná soutěž Noc kostelů,
předání cen

23

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Karel Pech

*Fotografie bez
uvezení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
říjen 2012 • 17. ročník • 9. číslo • 20 Kč

Svatý František

V předvečer svátku sv. Františka se ve františkánských kostelích slaví obřad Transitus, na jehož začátku se říká: „Sv. František se rozloučil s tímto světem sobotního večera 3. října 1226. Bylo mu tehdy čtyřicet pět let, z nichž dvacet let činil pokání a poslední dva roky nosil rány Kristova umučení.“

Dvacet let konal pokání, jeho životní kříž byl až takový, že přijal stigmata, a přitom poselství jeho života je radost, pokoj, láska, smíření, odpuštění... Proč? Protože byl plný Boha. František se při pohledu na Boží věci rozplýval. Apoštol Pavel tu samou skutečnost vyjádřil slovy: „Všechno to považuji za brak ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána.“ (Flp 3,8) Sv. František se také modlil: „Bože, ty jsi radost a veselí.“

V listu Všem věrným křesťanům připomíná bdělost života: „Ti, kdo se nechají podvést tělem, světem a ďáblem, nemají nic v tomto světě ani v budoucím. Ó, jak je svaté a drahocenné, příjemné, pokorné, pokojné, sladké, láskyhodné, jak převyšuje jakoukoli věc mít jako bratra našeho Pána Ježíše Krista.“

Sv. František předal bratřím ideál evangelijního života i Ježíšovy chudoby, ale přitom nikoho neodsuzuje: „Napomínám a vybízím bratry, aby nepohrdali a neodsuzovali ty lidi, které vidí nosit jemné a pestré šaty nebo jíst a pít lahůdky; spíše ať každý pohrdá sám sebou.“ Jak to výstižně vyjádřil Y. Congar: „Reformoval ne kritizováním, ale svatostí. Jen poodstoupil a jednal jinak...“

Sv. František si uvědomoval, že soulad života s evangeliem se nezískává jednou a navždy, ale stálou snahou o věrnost: „Bratři, začněme konečně sloužit Bohu, našemu Pánu; vždyť jsme dosud neudělali žádný nebo takřka žádný pokrok.“ Byl neúnavný v úsilí o novou svatost a vytrvale žil v naději, že bude moci začínat stále znovu. Také si předsevzal, aby ho nic nedělilo od Boha, jak připomíná jeho životopisec Tomáš z Celana.

Před přijetím stigmat se modlil, můžeme říci až mysticky: „Pane Ježíši, chci prožívat lásku, kterou jsi ty prožíval na kříži, a chci prožívat i tu bolest, kterou jsi ty prožíval na kříži.“ Pro modlitbu nepotřebuje František ani vyhrazenou dobu, ani ohraničený posvátný prostor. Celé stvoření se mu stává posvátným místem, chrámem. „Často se modlíval jen srdcem, aniž pohnul rty. Nemodlil se jen jako celý člověk, spíše se celý stával modlitbou.“ (Tomáš z Celana)

Tímto vyslovuje životopisec o sv. Františkovi asi to nejhlubší. Jeho modlitba na něj zpětně působí a on se stává tím, co koná. Jeho stálá připravenost k modlitbě, jeho hluboká modlitba ho přetváří v modlitbu samu, jak je zřejmé třeba při stigmatizaci na La Verně.

P. Bartoloměj Pavel Černý OFM, Liberec

V listopadovém čísle Zdislavy

- » nabídneme duchovní slovo kněze Pavla Ajchlera na téma Konec církevního roku
- » navštívíme farnost Liberec-Ruprechtice
- » ještě jedním dílem připomeneme vojenského kaplana, kapucína Aniceta Františka Petruželu
- » představíme další z charit působících v litoměřické diecézi
- » přineseme pozvánky, zprávy z diecéze, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů